

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 455/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3/223, Zvolen, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavol Konečný, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 45/2021 z 25. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Cdo 45/2021 z 25. apríla 2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľky a jej príloh vyplýva, že 9. júla 2015 bola medzi sťažovateľkou ako kupujúcou a [REDAKOVANÉ] ako predávajúcou uzatvorená kúpna zmluva, ktorej predmetom boli spoluvlastnícke podiely vo výške 1/8 k štyrom pozemkom nachádzajúcim sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „nehnutelnosti“). Sťažovateľka sa žalobou podanou na

okresnom súde domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam voči [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), ktorá po doručení (10. júla 2015) návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bezdôvodne odstúpila od kúpnej zmluvy. Vklad vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky bol na základe protestu prokurátora zrušený príslušným orgánom verejnej správy z dôvodu, že nebolo uplatnené predkupné právo štátu, čím sa obnovilo vlastnícke právo žalovanej. Žalovaná následne nehnuteľnosti predala spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá ich neskôr previedla na spoločnosť [REDAKOVANÉ]. Po tomto prevode boli nehnuteľnosti rozhodnutím Okresného úradu Nitra, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej len „okresný úrad“) č. OU-NR-OVBP2-2016/0321897-32 z 18. augusta 2016 vyvlastnené vo verejnom záujme z dôvodu vybudovania strategického parku v katastrálnych územiach [REDAKOVANÉ] a to v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Uvedené rozhodnutie okresného úradu bolo potvrdené rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odboru štátnej stavebnej správy č. 24731/2016/B624-SV/63515/Ho z 10. októbra 2016. Vzhľadom na prebiehajúce súdne konanie o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam boli finančné prostriedky za vyvlastnenie zložené do súdnej úschovy podľa § 6 ods. 6 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

3. V dôsledku uvedených skutočností sťažovateľka podala okresnému súdu návrh na zmenu žaloby, v ktorom sa domáhala určenia, že bola vlastníčkou predmetných nehnuteľností ku dňu ich vyvlastnenia. Svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení odôvodnila tým, že na základe vyhovenia žalobe by mala nárok na vyplatenie sumy zloženej [REDAKOVANÉ], do súdnej úschovy.

4. Okresný súd uznesením č. k. 10 C 107/2016-114 zo 17. januára 2018 spolu s opravným uznesením č. k. 10 C 107/2016-203 z 24. septembra 2018 zmenu žaloby v súlade s návrhom sťažovateľky a jeho opravou pripustil.

5. Po prejednaní zmenenej žaloby okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 107/2016-204 z 10. októbra 2018 túto zamietol. Okresný súd svoje rozhodnutie založil na konštatovaní, že sťažovateľka má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ktorého existenciu žalovaná namietala, pretože u tých nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy medzi sťažovateľkou a žalovanou a neskôr boli vyvlastnené v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ], sťažovateľka nemôže žalovať o plnenie. Vo vzťahu k týmto pozemkom okresný súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že účastníkmi kúpnej zmluvy bolo obídene zákonné predkupné právo štátu, ktoré vzniklo pred uzavretím kúpnej zmluvy, preto je táto zmluva absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Kúpnu zmluvu vo vzťahu k pozemku, ku ktorému štátu nevzniklo predkupné právo, okresný súd považoval za neplatnú podľa § 39a Občianskeho zákonníka vzhľadom na okolnosti jej uzavretia, t. j. zneužitie neskúsenosti, rozumovej vyspelosti, dôverčivosti a ľahkomyselnosti žalovanej zo strany zástupcu sťažovateľky, ako aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže sa svojím obsahom a účelom prieči dobrým mravom.

6. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, tvrdiac, že jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Krajský súd rozsudkom č. k. 9 Co 73/2019-263 z 11. júna 2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Na rozdiel od okresného súdu krajský súd dospel k názoru, že naliehavý právny záujem sťažovateľky na požadovanom určení vlastníckeho práva vo vzťahu k predmetným pozemkom do minulosti, konkrétne ku dňu vyvlastnenia nie je daný. Určovacou žalobou totiž môže byť určená len existencia práva, prípadne právneho vzťahu existujúceho ku dňu vyhlásenia rozsudku. Obsahom žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulú ani do budúcnosti (rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach vedených pod sp. zn. 2 Cdo 32/98 a sp. zn. 2 Cdo 131/06), pričom tu nejde ani o výnimku, že určitá vec patrí do dedičstva, resp. že určitá osoba bola ku dňu smrti vlastníkom určitej veci (rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach vedených pod sp. zn. 1 Cdo 26/07 a sp. zn. 3 Cdo 44/08). Sťažovateľka, ktorá určovacou žalobou sledovala to, že bude určená za vlastníčku predmetných nehnuteľností ku dňu ich vyvlastnenia, a tým sa v konaní o úschove preukáže ako oprávnená osoba na vyplatenie náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti, nepreukázala svoje tvrdenie o existencii vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam ku dňu ich vyvlastnenia. Voči súčasnému vlastníkovi predmetných pozemkov sa sťažovateľka žiadneho určenia nedomáhala. Petit žaloby, jej skutkové tvrdenia a právne posúdenie veci sa tak neviažu na odstránenie konkrétnej spornosti uplatňovaného práva. Závery okresného súdu vo vzťahu k pozemku, ku ktorému štátu nevzniklo predkupné právo, ale taktiež bol predmetom kúpnej zmluvy, krajský súd považoval za vecne správne.

8. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), tvrdiac, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, pretože krajský súd sa nevysporiadal s podstatnými argumentmi sťažovateľky týkajúcimi sa posúdenia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľka videla v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (sp. zn. 2 Cdo 184/2005 a sp. zn. 1 Sžr 15/2012), a to otázky „*vecnoprávných a záväzkovoprávných účinkov kúpnej zmluvy*“.

9. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky zamietol. Nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu zakladajúce procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP najvyšší súd nezistil. Podľa názoru najvyššieho súdu napadnutý rozsudok spĺňa zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia, krajský súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností či skutocností, ktoré v konaní vyšli najavo, pričom je zrejmé, ako a z akých dôvodov vo veci samej rozhodol. Skutočnosť, že dovolateľ má na vec odlišný právny názor, nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie v tejto časti

zamietol podľa § 448 CSP ako nedôvodné. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP nevymedzila spôsobom podľa § 432 CSP, najvyšší súd dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] vyslovuje nesúhlas so závermi napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, pričom uvádza, že po „nezavkladovaní“ kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností nemala inú možnosť, než domáhať sa určenia svojho vlastníctva súdnou cestou. Sťažovateľka na účel vyplatenia náhrady za vyvlastnenie predmetných nehnuteľností nemohla petit žaloby formulovať napr. ako určenie platnosti kúpnej zmluvy, pretože takéto určenie by vzhľadom na ďalšie prevody predmetných nehnuteľností pred ich vyvlastnením nemohlo byť pre uvedený účel smerodajné, a zároveň kvôli solučnej úschove bolo vylúčené, aby bola sťažovateľka úspešná, ak by podala žalobu o plnenie. Podľa názoru sťažovateľky [REDAKOVANÉ], len simulovala svoju vôľu previesť predmetné pozemky na spoločnosť [REDAKOVANÉ], s jasne čitateľným cieľom – skomplikovať skutkovú situáciu a znemožniť sťažovateľke domôcť sa svojich práv súdnou cestou. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sťažovateľka považuje za arbitrárny, pričom poukazuje na to, že postup súdu, ktorý sa v rozhodnutí vôbec nezaobera skutkovými okolnosťami prípadu a argumentmi žalobcu takým spôsobom, že ich nevyvráti ani nevysvetlí, prečo podľa jeho názoru nie sú prijateľné, je v rozpore s princípom materiálneho právneho štátu. Na podporu uvedených argumentov sťažovateľka poukazuje na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 482/2021-37 z 1. júna 2022, v ktorom v podobnom prípade dospel k záveru, že „záver súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu je arbitrárny“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 2 Cdo 45/2021 z 25. apríla 2022 (bod 9), ktorý sťažovateľka, presvedčená o tom, že má nárok na vyplatenie predmetu solučnej úschovy, považuje za arbitrárny s poukazom na závery nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 482/2021-37 z 1. júna 2022 (bod 10).

12. Ústavný súd konštatuje, že eviduje niekoľko desiatok ústavných sťažností fyzických osôb (vrátane sťažovateľky) a právnických osôb, zastúpených advokátskou kanceláriou uvedenou v záhlaví tohto uznesenia, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd všeobecnými súdmi rozhodujúcimi v rôznych typoch konaní, ktorým predchádzalo podanie protestov okresnej prokuratúry proti rozhodnutiam katastrálneho úradu týkajúcich sa prevodov pozemkov v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (a iných) v súvislosti s realizáciou stavby s názvom

„Vybudovanie strategického parku“, ktorú ako významnú investíciu schválila vláda Slovenskej republiky uznesením č. 401 z 8. júla 2015 v znení jeho doplnenia uznesením č. 413/2015 z 21. júla 2015.

13. Keďže východiská rozhodovania ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy sú sťažovateľke známe (II. ÚS 159/2018, IV. ÚS 438/2018, IV. ÚS 507/2018, II. ÚS 425/2020, II. ÚS 588/2020, I. ÚS 13/2021, II. ÚS 482/2021, III. ÚS 281/2021,) ústavný súd ich v danom prípade nepovažoval za potrebné opakovať.

14. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavná sťažnosť sťažovateľky súvisí s ústavnou sťažnosťou žalovanej, o ktorej rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 359/2021-8 zo 6. júla 2021, ako aj s ústavnou sťažnosťou právneho zástupcu žalovanej, o ktorej rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 175/2021-10 z 5. mája 2021.

15. Hoci sťažovateľka v ústavnej sťažnosti všeobecne uviedla, že postup súdu, ktorý sa v rozhodnutí vôbec nezaobrá skutkovými okolnosťami prípadu a argumentmi žalobcu takým spôsobom, že ich nevyvráti ani nevysvetlí, prečo podľa jeho názoru nie sú prijateľné, je v rozpore s princípom materiálneho právneho štátu, ústavného prieskumu rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sa v petite ústavnej sťažnosti nedomáhala (bod 1).

16. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda v konaní podľa čl. 127 ústavy tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Takto vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde; pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd. Ani v danej veci však ústavný súd dôvody na modifikovanie sťažnostného petitu nevzhliadol (I. ÚS 514/2020).

17. Akceptujúc autonómiu vôle sťažovateľov, ak zákon o ústavnom súde vyslovene neuvedie inak, ústavný súd nemá možnosť rozhodovať *ultra petitem* a rozširovať individuálnu ochranu ústavnosti nad rámec, ktorý sťažovatelia požadujú (navrhujú). Taká možnosť tu nie je ani v prípade, že by zo skutkového stavu opísaného v návrhu na začatie konania (z ústavnej sťažnosti) vyplývali porušenia ďalších článkov ústavy alebo medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách podľa čl. 7 ods. 5 ústavy. Bez aktívneho prístupu navrhovateľov (sťažovateľov) ústavný súd zásadne nie je oprávnený ani povinný prijímať výroky, ktorých sa navrhovatelia (sťažovatelia) v petite nedomáhali, hoci by sa javili ako účinný prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd.

Preto treba za osobitne dôležitú považovať náležitosť návrhu spočívajúcu v tom, že navrhovateľ musí uviesť, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (m. m. III. ÚS 419/2018, I. ÚS 329/2022).

18. Vzhľadom na námietku sťažovateľky o arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

19. K takému záveru však ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nedospel. Ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v Civilnom sporovom poriadku vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Zamietnutie dovolania sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu v danom prípade nepredstavuje odopretie spravodlivosti v podobe neochoty najvyššieho súdu zaoberať sa dovolacími námietkami sťažovateľky. Okolnosti posudzovaného prípadu svedčia o tom, že sťažovateľka, presvedčená o tom, že má nárok na vyplatenie predmetu solučnej úschovy, na presadzovanie „svojho“ hmotného práva zvolila neadekvátnu procesnú formu – žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

20. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok Ústavy Slovenskej republiky nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné, a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastniť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky treba vykladať tak, že každý má právo vlastniť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95) Právny názor ústavného súdu, ktorým sa účel ochrany vlastníka podľa čl. 20 ústavy identifikuje s osobou, ktorá naozaj je vlastníkom, a nie aj s tými, ktorí sa usilujú o nadobudnutie vlastníctva, je konformný s právnym názorom Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého vlastnícke právo zaručené čl. 1dodatkového protokolu nezahŕňa právo nadobudnúť majetok (Marckx Case, séria A, 1979,č. 31; Van der Musselle Case, séria A, 1983, č. 70).

21. Základné právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich

uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (m. m. IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

22. Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na závery nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 482/2021-37 z 1. júna 2022, tieto vzhľadom na odlišnosť prípadu (posudzovaného druhým senátom ústavného súdu) nie sú aplikovateľné na prípad sťažovateľky (posudzovaný prvým senátom ústavného súdu). V uvedenom náleze ústavný súd zároveň jasne uviedol, že úvahami o posudzovaní naliehavého právneho záujmu neprejudikuje záver o veci samej, ktorá je plne v kompetencii všeobecných súdov.

23. Ústavný súd rešpektuje, že primárnou úlohou všeobecného súdu je vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor najvyššieho súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné a vnútorne vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za udržateľné. Okrem toho netreba opomínať, že ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, II. ÚS 752/2016, II. ÚS 861/2016, III. ÚS 205/2017).

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 24. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu